Psico

Dimarts tenia hora amb la psicòloga i com habitualment feia, m'hi arribava passejant per les zones menys concurrides de gent. Em molestava haver de saludar sempre, posar bona cara i treure un somriure sense ganes. M'agradava arribar als lloc en silenci mentre escoltava música clàssica.

La Brígida em va fer seure.

A l'altre costat de la taula es trobava ella, amb els seus enormes ulls de color verd darrere d'unes ulleres de pasta blanca.

Em va demanar les tasques que m'havia encomanat durant la sessió anterior i de la meva motxilla vaig treure un bloc d'unes poques fulles que estaven cosits a mà pel seu extrem esquerre.

Va guardar el meu treball al primer calaix i va somriure mentre em mirava.

- Com estàs avui?

No vaig respondre i la Brígida va continuar amb el seu somriure.

- Avui parlarem de la por. Què és la por per a tu?

Silenci.

- Bé, la por té com a objectiu principal protegir el nostre benestar psicològic, físic i social quan existeix una amenaça. Aquesta és una definició que segurament t'ajudarà a explicar-me, una mica, com et sents quan estàs allà sola. Si?

Silenci.

La Brígida continuava somrient i esperant una resposta per part meva.

- D'acord. Em podries descriure quatre situacions, objectes, persones o animals que et facin por?

Silenci.

- Bé, aniré a buscar una miqueta d'aigua i vinc de seguida. A veure si et ve de gust parlar avui amb menys set.

La Brígida es va aixecar i es va dirigir fins a l'entrada.

Podia escoltar com emplenava una gerra de vidre i tornava amb passes lleugeres.

Va tornar a seure davant meu amb el seu somriure i les seves ulleres de pasta blanca.

- Perquè has tret la llibreta del meu calaix?

Silenci.

Va intentar obrir el calaix però va ser impossible.

Va estirar quatre cops de la maneta, cada vegada amb més intensitat, i l'unic que va aconseguir va ser desplaçar la taula sencera uns quatre centímetres mes enllà.

Es va aixecar i es va dirigir a la paret del fons on hi havia penjat un feix de claus. En tornar a la taula la llibreta estava oberta per la primera pàgina.

Em va mirar. En silenci. Va seure i va prendre la llibreta entre les seves mans.

Quan els seus ulls van fer contacte amb aquella fulla vaig poder observar com les seves pupil·les es dilataven i es contreien amb una rapidesa brutal.

Em va tornar a mirar i els seus ulls van començar a rajar gotetes espesses de color groguenc.

Quan aquestes van tocar la seva camisa van esclatar i van començar a sortir petites aranyes de color marró que s'escampaven per tot el seu tors.

Ella va intentar treure-se-les de sobre però era impossible. N'hi havia un centenar, potser milers.

Li entraven a la comissura dels llavis, a les orelles, fins i tot entre les ungles en tenia.

Va entrar en pànic i no parava de cridar i de moure's d'un lloc a l'altre per intentar desfer-se d'aquells insectes que, tot i ser minúsculs, corrien com la pòlvora.

Vaig tancar els ulls, en silenci i quan els vaig tornar a obrir la segona pàgina de la llibreta estava a vista i vaig poder observar un dibuix.

La Brígida després d'anar al bany a rentar-se pràcticament tot el tors, respirava agitada i semblava sorpresa pel fet succeït.

Els seus ulls estaven totalment vermells i la seva cara estava plena de petites picades amb tres forats. Vaig poder veure com alguna aranya encara s'allotjava a les seves oïdes de manera discreta.

- Has vist això? M'han picat per tot arreu! D'on han sortit? Encara estic tremolant. Quin fàstic!

Va agafar la llibreta que estava a sobre de la taula i la Brígida va veure dibuixats milers de punts negres amb forma d'aranya.

- Ho has dibuixat tú?

Va passar a la segona pàgina de la llibreta i de les seves mans va començar a sortir fum.

- Sento molta calor a les mans. Què està passant?

I després del fum, foc.

Els seus dits es van començar a calcinar, es van tornar negres i dels seus palmells sortien espurnes que poc a poc anaven fonent la pell. Semblava cera d'una espelma peró eren els músculs que s'anaven enganxant a la taula com si fos una manualitat.

La Brígida no donava crèdit al què estava passant i no parava de cridar de dolor. Absorta pel dolor va intentar desempegar les mans de la taula i es van començar a veure els petits óssos de les articulacions.

Es va mirar les mans. Em va mirar a mi.

Va intentar sortir del despatx amb les mans destrossades i la cara magullada, però quan es va acostar a la porta d'entrada es va apagar la llum.

"Toc, toc toc"

Algú picava. Però no a la porta, a les parets.

Es van començar a sentir cops cada vegada més intensos, més propers, per tot arreu.

La Brígida no sabia on mirar i la seva respiració començava a ser agitada.

Jo ja m'havia acostumat a la foscor i podia veure com ella es movia sense sentit amb les mans enlaire i somicant. La llibreta estava a la tercera pàgina.

Els cops que sentíem per tota la paret semblaven que els estaven produint unes vint persones, totes alhora, sense compàs i cada vegada més intensos.

El soroll era pràcticament insuportable.

La Brígida va intentar tapar-se les oïdes amb els avant braços i cridava per a que s'aturés tot.

En deu minuts els cops van parar i la llum es va restablir.

La Brígida va obrir els ulls i estava al límit de patir un atac d'angoixa.

Va fer una mirada cap a mi, es va acostar i em va dir:

- Has sentit i vist tot això? Contesta! Si us plau, contesta.

Va començar a plorar desesperada. Intentava assecar-se les llàgrimes dels ulls.

De cop va sonar el telèfon.

Un telèfon fix vintage que tenia al costat de la taula. Un d'aquells telèfons que tenia una roda que la feies girar i marcava els números.

Al costat del telèfon hi havia la llibreta oberta per la quarta pàgina. Ring.

- No pot ser…

Un altre cop els seus ulls delataven la seva estupefacció.

- Està desconnectat…no hi ha línia.

La seva veu era feble i cada vegada tenia un aspecte mès horrible.

El telèfon seguia sonant i jo, en silenci, mirava a la Brígida sense cap emoció a la meva cara.

El vaig despenjar, el vaig posar sobre la taula i de l'auricular es va sentir una veu.

-Brígida, Brígida, Brígida. T'has portat bé? Hauries de donar explicacions del perquè. Si. Si. Tu Brígida. El perquè de tot plegat. Somia nena meva. Somia. Tanca els ulls. Obre' ls. No et pots amagar. Per molt que cantis fort per no sentir-me estic aquí, observant. Guardo el teu llit. T'abraço a les nits. Et respiro. Brígida. Brígida. Brígida.

Mentre escoltàvem aquella veu la Brígida va fer uns quants passos enrere fins a tocar la paret. Es va deixar caure fins seure al terra.

Tremolava.

- Aquesta veu…

La pàgina de la llibreta estava oberta per una nova pàgina.

Me la vaig mirar de reüll i no hi vaig veure res escrit ni dibuixat.

La Brígida seguia asseguda al terra i intentava controlar la seva respiració.

La vaig mirar. En silenci.

Vaig agafar la llibreta per la pàgina que estava oberta i vaig apropar-li.

- Brígida. Potser que escriguis les teves pors a la llibreta. O, és que ja les hem viscut?

Vaig agafar les meves coses i vaig sortir de la consulta. En silenci.